

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Xavier Roig

Enginyer i escriptor

Comenta l'article a
www.avui.cat/27949

Les balances d'en Candel

L'any 2003, un grup d'amics vam organitzar una campanya per denunciar el dèficit fiscal que patia Catalunya. Batejada com *Campanya contra el desequilibri*, tenia una web on van adherir-s'hi més de 7.000 persones. Vam presentar-la amb una declaració al Col·legi de Periodistes signada pels adherits inicials: Josep Maria Álvarez, Beth Rodergas, Francesc Candel, Josep Colomer, Joan Coscubiela, Joel Joan, Joan Laporta, Àngel Llobet, Miquel Calçada, Felip Massot, Pedro Morón, Júlia Otero, Jordi Porta, Santiago Vidal i Jordi Villacampa. Sindicats, jutges, empresaris, directius d'entitats, periodistes, actors, escriptors, cantants... Els organitzadors, però, havíem pensat que mancava la signatura d'allò que es coneix com a *empresariat*. Vam convidar la Cambra de Comerç de Barcelona a adherir-s'hi. S'hi va negar. També vam fer una presentació al Círculo de Economía. La frivolitat fou absoluta. Bé, em consta que el president Pujol mai va trobar el suport dels falsos representants de l'empresariat català quan va voler tocar el tema del dèficit fiscal. Nosaltres no podíem fer-hi més.

ARA L'AFER DE LES BALANCES FISCALLS torna. Alguns polítics s'hi han afegit. Altres col·lectius ho vesteixen "d'insuficiència en inversions i infraestructures" per poder continuar amagant-se darrere d'eufemismes. Tot això està bé. Però cada cosa té el seu moment. Lamento comunicar-los que hem fet tard -l'enemic, a diferència nostra, s'ha anat preparant-. Les balances fiscals es publicaran i, que Déu ens agafi protegits, lamentarem que s'hagi fet.

FORMES DE CALCULAR LES BALANCES n'hi ha, bàsicament, dues. A Madrid es recaptin molts impostos que no es deriven de l'activitat local (per exemple grans empreses i funcionaris que cobren de tots nosaltres però que paguen impostos i gasten els seus diners allí). El cas és que tot això infla la contribució impositiva, fent veure que Madrid aporta a les arques de l'Estat més del que en realitat fa. Un mètode per calcular balances fiscals té en compte aquestes distorsions, i les ajusta. N'hi ha una altre que no. Els catalans, en un acte d'estupidesa més, hem per-

"Lamento comunicar-los que hem fet tard -l'enemic, a diferència nostra, s'ha anat preparant-. Les balances fiscals es publicaran i, que Déu ens agafi protegits, lamentarem que s'hagi fet"

CARLOTA BOADA

mès que s'acceptés el discurs que qualsevol dels dos mètodes de càlcul és legítim. Gran error. Segons el primer mètode, Catalunya té un dèficit superior als 12.000 milions anuals, i és la primera comunitat contributiva de l'Estat. Segons l'altre, arrodonint, Catalunya té un dèficit fiscal de 6.000 milions, però Madrid, de 12.000.

COM QUE TOT AIXÒ ÉS MASSA COMPLICAT per explicar-ho a una opinió pública ensinistrada en la superficialitat, i que es manté permanentment àvida d'anticatalanisme, sembla evident que el públic haurà de prendre partit i quedar-se amb només un dels missatges -amb només un mètode i unes xifres-. Endevinen amb quin? Sense parlar dels bàndols que es generaran a Catalunya -perquè de possibilistes i renegadets n'estem farcits.

JO JA HE ENTREVIST LES PRIMERES INTENCIONS llegint un article molt ben presentat, educat i gens agressiu a *elconfidencial.com*. Del primer mètode que els he enumerat en parla a la introducció, com a anècdota. Després el missatge és martellejant i repetitiu: Madrid 12.000, Catalunya 6.000; Madrid 12.000, Catalunya 6.000... I és que el discurs espanyolista, intel·ligentment, s'ha adaptat: "D'acord, vosaltres heu volgut que s'expliqués. De dèficit fiscal n'hi ha. I Madrid és la comunitat que en té més. I ho accepta perquè és solidària i oberta (per això li va tan bé), en canvi Catalunya és egoista i tancada (per això va de mal en pitjor)". Els espanyols de Barcelona faran cara de savis: "Ja ho deia jo!".

ALTRES COPS JA ELS HE PREVIUNGUT de les conseqüències que es deriven d'una societat, la catalana, que no assumeix el principi bàsic d'*accountability* (passem comptes). Convindria assenyalar qui ha permès arribar a aquesta situació. Amb ineficàcies, però també amb silencis covards, interessats i mesquins. En canvi, aquell català, nascut lluny, que era en Francesc Candel, fou un home d'una peça. Reconeixia el perjudici que el dèficit fiscal representava. Llàstima que ja no estigui entre nosaltres per poder recordar a uns quants pragmàtics de quatre potes el que significa ser català.

EN DIRECTE

Primats i pedòfils

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

El degoteig de notícies sobre pedofília, pornografia infantil i pederàstia és constant, i les opinions diverses, com les del polèmic article de fa un parell de setmanes d'en Bernat Dedéu. És cert que tots els infants són sexuals, però han de descobrir i gaudir la seva sexualitat entre els de la seva edat. La pregunta que m'he fet és si hi ha cap base biològica que pugui explicar aquests comportaments, no pas per justificar-los, sinó per contribuir a eradicar-los. Per començar, no som els únics primats pedòfils. Els bonobos, els més semblants als humans en molts aspectes, inclòs el sexual, també mostren aquest comportament. Això suggereix un possible origen biològic. Hi ha una sèrie de treballs sociobiològics que suggereixen la següent hipòtesi. En els humans, a diferència de la majoria d'animals, el període reproductiu de les femelles és limitat, entre la pubertat i la menopausa. Per tant, quan un home busca parella, s'ha d'assegurar que es trobi dins aquest període. Una manera de fer-ho és mitjançant els trets juvenils puberals, com la forma del rostre, de fesomia molt menys marcada en infants d'ambdós sexes i en dones joves que no pas en homes joves o en persones madures d'ambdós sexes. Evolutivament, això pot haver propiciat que els homes prefereixin rostres juvenils, i que aquests es conservin durant més temps en les dones. Pot semblar un argument masculista, però la immensa majoria de casos són protagonitzats per homes, els quals psicològicament potser no poden -o no volen- distingir entre l'impuls que senten pel rostre juvenil d'una dona i el d'un infant.

La classe dirigent

Oriol Junqueras

Historiador

El 16 de gener de 1641, les institucions catalanes van trencar els lligams de fidelitat amb Felip IV, i, deu dies més tard, un nombrós exercit hispànic va ser severament derrotat als ves-

sants de Montjuïc. Una confrontació que, en realitat, tenia part del seu origen en el *Gran memorial del comte duc d'Olivares* (1624).

Tal com explica Antoni Simon i Tarrés a *Construccions polítiques i identitats nacionals: Catalunya i els orígens de l'Estat modern espanyol* (2005), una de les principals característiques de la Catalunya de mitjan segle XVII és la presència d'una

classe dirigent molt preparada intel·lectualment, amb una àmplia formació jurídica, amb una notabilíssima experiència política i conscient de la seva funció pública. Una classe dirigent que s'havia guanyat el respecte de la societat gràcies a la fermesa del seu compromís a fer respectar la sobirania dels catalans a l'hora de decidir quins impostos pagaven i en quines guerres combatien.

Actualment, el nostre país també requereix una classe dirigent capaç d'implementar solucions públiques a moltes de les necessitats -públiques i privades- dels nostres conciutadans. De tal manera que aquests constatin la conveniència de ser també els nostres compatriotes. Atès que, si bé molts de nosaltres podem tenir la voluntat de començar un mateix àmbit nacional català, sembla

indubtable que gairebé tots podem arribar a entendre els beneficis que es derivarien d'un marc estatal català. I, en qualsevol cas, no hem d'oblidar que, si Catalunya té alguna possibilitat d'esdevenir Estat, és perquè ha estat i és una nació; però també és molt probable que, perquè continuï sent nació, sigui del tot imprescindible que esdevingui un Estat com més aviat millor.